

Full diocesà

3 de maig del 2020

Carta del sant pare Francesc

Ens trobem en el primer diumenge del mes de maig, un mes en el qual es manifesta especialment la devoció a la Mare de Déu. Des del Full tenim el costum de dedicar les portades d'aquests diumenges a algunes imatges de la Verge Maria.

Aquest primer diumenge, però, volem fer esment de la carta que el Sant Pare ha escrit a tots els fidels proposant redescobrir la bellesa de resar el rosari, més ara en aquest temps de pandèmia i confinament.

Cadascú, segons la seva situació, pot triar de resar-lo en família o de manera personal. Avui en dia també es poden trobar per internet alguns esquemes de pregàries per llegir.

El papa Francesc ofereix dos textos de pregàries a la Mare de Déu que es poden recitar al final del rosari —els podeu trobar a les webs dels bisbats, o per internet, igual que la carta sencera—.

Publiquem les paraules finals de la carta del Pontífex:

«Benvolguts germans i germanes: contemplar junts el rostre de Crist amb el cor de Maria, la nostra Mare, ens unirà encara més com a família espiritual i ens ajudarà a superar aquesta prova. Resaré per vosaltres, especialment pels qui més pateixen, i vosaltres, si us plau, pregueu per mi. Us ho agraeixo i us beneixo de cor.»

«Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir»

Diumenge IV de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

(2,14a.36-41)

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

(Salm 22)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguíu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

(2,20b-25)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó

que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

(10,1-10)

«El Senyor és el
meu pastor, no
em manca res»

Afinar l'oïda i la vista

Joan Mir Tubau, prev.

Hem d'aprendre a destriar. En el nostre món hi ha tota mena de «pastors» —avui en diem líders—, que xuclen la nostra atenció amb ofertes increïbles, pretenen que reconeguem la seva veu, que els seguim, i fins que el signem un xec en blanc. Ens ofereixen diversos projectes de vida llameners (societat del benestar i del progrés, globalització, hiperconsum...) i prometen una felicitat immediata i a *low cost*. Si no vigilem, caurem de quatre grapes en els paranys (que no ho semblen) d'aquests «pastors» i d'aquests suposats «models» de vida bona que, en la pràctica, generen exclusió social, fomenten l'individualisme i ens fan tornar mesells davant el sofriment dels altres.

Des de la fe cristiana hem de dir que ens caldrà un oïda prou fina, enmig de tantes veus, per a reconèixer la veu del Bon Pastor —de Jesucrist— i una vista aguda per a destriar què és el que porta a una vida plena i feliç per a mi i per als altres i què és, simplement, vendre fum.

Jesús ens ajuda a destriar. Ell contraposa el bon pastor al pastor estrany i lladre. Les ovelles reconeixen la veu del bon pastor, les crida pel seu nom, camina al seu davant i el segueixen. En canvi, si el pastor és un estrany, fugen. Jesús és, alhora, bon pastor i la porta d'entrada per a les ovelles. Entrar per la porta és salvar-se. El bon pastor vol que les ovelles «tinguin vida, i en tinguin a desdir»; els lladres, en canvi, s'acosten al corral per matar i fer destrossa. Estem, doncs, advertits. No badem.

La imatge

He vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir. Aquests temps darrers parlar de pastors i d'ovelles semblava incòmode: anava contra l'autonomia de l'individu i del grup social! La pandèmia que ens colpeix ha fet trontollar algunes seguretats. Avui hi som, demà ja es veurà.

Val la pena de trobar seguretat bo i seguint el pastor que dona vida i condueix on hi ha els pasturatges.

L'estable (1857). C. Jacques

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

4 dilluns

—Sant Silvà

Ac 11,1-18/Salm 41/Jn 10,1-10 o bé Jn 10,11-18

5 dimarts

Beat Salvi Huix

Ac 11,19-26/Salm 86/Jn 10,22-30

6 dimecres

El martiri de Sant Joan Apòstol i Evangelista

—Sant Domènec Sàvio

Ac 12,24-13,5a/Salm 66/Jn 12,44-50

7 dijous

—Santa Gisela

Ac 13,13-25/Salm 88/Jn 13,16-20

8 divendres

El Patrocini de la Benaurada Mare de Déu.

—Santa Maria Mitjancera de totes les Gràcies

La Mare de Déu del Roser de Pompeia
Ac 13,26-33/Salm 2/Jn 14,1-6

9 dissabte

La Mare de Déu dels Desemparats

—Santa Lluïsa de Marillac

Ac 13,44-52/Salm 97/Jn 14,7-14

10 diumenge V de Pasqua / Cicle A

—Sant Joan d'Àvila

—Sant Job

Ac 6,1-7/Salm 32/1Pe 2,4-9/
Jn 14,1-12

Les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu (Jn 10,4)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El quart diumenge de Pasqua és el del Bon Pastor. En tots tres cicles llegim fragments en què Jesús expressa el sentit de seu servei salvador amb imatges del món pastorívol: el bon pastor, la porta de les ovelles, el ramat. El sentit ple el té l'expressió: *El bon pastor dóna la vida per les seves ovelles*.

En el diumenge del Bon Pastor, sense deixar de posar la nostra mirada en Jesús, hem de mirar també totes les vocacions de servei que el Senyor suscita en la seva Església. El Bon Pastor necessita mans i cors d'homes i dones que siguin presència seva, dins la seva vocació i missió pròpies, a fi que cada persona pugui sentir ben a prop el mateix Crist. En aquests temps complicats, de molt de sofriment, sobretot per als malalts i els seus familiars, així com per als qui han perdut una persona estimada, amb el doble dolor: el de la separació de la mort, i el de no poder fer el dol i celebrar amb esperança els ritus propis en la mort d'un cristià; en aquests moments —expressava—, vull fer un reconeixement a totes les persones que, des de la seva consagració, han estat i estan ben a prop dels qui sofreixen en els hospitals i residències, o en les seves llars. Evidentment també per als qui, des de la seva professió o voluntariat, es donen generosament.

Aquest temps fort és, al meu entendre, un moment per a deixar aflorar aquelles preguntes essencials que broten en el nostre cor. Per a molts, en aquest temps i en els dies que vindran, hi haurà una recerca profunda del sentit de la vida. No n'hi ha prou amb viure, hem de tenir raons per a viure. La pregària per les vocacions, pròpia d'aquest diumenge, ha de tenir, al meu entendre, aquest any, aquesta intenció: Doneu-nos, Senyor, moltes i santes vocacions a la vida sacerdotal i consagrada. En tenim molta necessitat. En moment de recerca de sentit, necessitem testimonis creïbles de qui és el camí, la veritat i la vida. En necessitem molts en quantitat, ja que són abundants les messes, però també els necessitem sants.

Jesús ens diu, referint-se al bon pastor: *Les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu*. Als cristians, i amb més força, si pot ser, als consagrats —sacerdots i religiosos—, se'ns demana que siguem persones creients i creïbles. La fe, unida a la caritat i a l'esperança, ha de ser el motor de la nostra existència. La nostra vida, concorde amb aquesta fe, ha de manifestar que Crist és el centre de la nostra existència, perquè molts germans puguin reconèixer la veu del Senyor.

